

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

27 октомври 1976 година*

По дело 130-75

Vivien Prais, живуща в Лондон NW3, 83 West Heath Road, за която се явява г-н Francis Jacobs, barrister от Middle Temple, Лондон, със съдебен адрес в Люксембург при г-жа Caroline Reid, 21, boulevard Grande - Duchesse Charlotte,

ищец,

срещу

Съвет на Европейските общности, за който се явява г-н Henry Darwin, генерален директор на правната служба на генералния секретариат на Съвета, в качеството му на представител, подпомаган от г-н Antonio Sacchetti, правен съветник в същата служба, със съдебен адрес в Люксембург при г-н J. Nicolaas Van den Houten, директор на правния отдел на Европейската инвестиционна банка, 2, place de Metz,

ответник,

и

David Grant Lawrence, служител на Съвета на ЕО, живущ в Брюксел, Résidence „Les gaulois”, avenue des Gaulois, за който се явява адв. Roger O. Dalcq, адвокат в Брюкселската адвокатска колегия, със съдебен адрес в Люксембург, при адв. Jacques Loesch, адвокат, 2, rue Goethe,

встъпила страна,

с предмет иск за отмяна на решението на ответника от 29 септември 1975 г., за отхвърляне на жалбата на ищцата от 14 юли 1975 г., по повод отхвърлянето, на 5 май 1975 г., на нейното искане от 25 април 1975 г., да вземе участие в изпитите за конкурса Съвета/LA/108, на дата, различна от определената от ответника; отмяната на упоменатото решение от 5 май 1975 г.; анулирането на резултатите от конкурса, доколкото те биха могли да бъдат засегнати от този отказ; и искането за получаване на обезщетение за загуби и пропуснати ползи,

СЪДЪТ (първи състав),

в състав: г-н A. M. Donner, председател на състав, г-н J. Mertens de Wilmars и г-н A. O'Keefe, съдии,

генерален адвокат: г-н J.-P. Warner

секретар: г-н A. Van Houtte

постанови настоящото

Решение

1. С иск, заведен в секретариата на Съда на 23 декември 1975 г., ищцата, с британско гражданство, кандидат за общия конкурс Съвет/LA/108,

* Език на производството: английски.

организиран с оглед наемането на един юрист лингвист (преводач) с майчин език английски и създаването на списък с резерви за наемане, иска:

а) отмяната на решението, съдържащо се в писмото от 29 септември 1975 г., на генералния секретариат на Съвета, за отхвърляне на жалбата на ищцата от 14 юли 1975 г.;

б) отмяната на Решението на Съвета от 5 май 1975 г., за отхвърляне на искането на ищцата, направено с писмо от 25 април 1975 г., да участва в писмените изпити за конкурса на друга дата;

в) анулирането на резултатите от конкурса, доколкото е възможно те да са били повлияни от този отказ;

г) отпускането на обезщетение за загуби и пропуснати ползи.

2. С писмо от 25 април 1975 г., ищцата е уведомила Съвета, че тъй като изповядва еврейската религия и петък 16 май 1975 г. - дата, определена от ответника за писмените изпити в спорния конкурс, които трябвало да се проведат едновременно в Брюксел и в Лондон – бил първият ден от еврейския празник Шавуот (Петдесетница), през който е забранено да се пътува и да се пише, тя нямало да бъде в състояние да положи изпита в този ден и поискала от тази институция да благоволи да Ж предложи друга дата за този изпит.

3. С писмо от 5 май 1975 г., Съветът е отговорил на ищцата, че не му е възможно да предложи друга дата, като се мотивирал, че било от основно значение всички кандидати да бъдат изпитани на основата на изпитите, положени в същия ден.

4. С искане, вписано в регистъра на Съда на 7 април 1976 г., г-н David Grant Lawrence, нает в резултат на спорния конкурс, е поискал да бъде допуснат да встъпи в настоящото дело; встъпването е било допуснато с определение на Съда (първи състав) от 21 май.

5. В хода на устната фаза на производството, ищцата се е отказала от искането си за отмяна на резултатите от разглеждания конкурс, като поддържа искането си разходите за встъпването да не са за нейна сметка.

6. Ищцата изтъква първо, че отхвърлянето на искането Ж би довело до възпрепятстване участието Ж в конкурса поради нейните религиозни убеждения, в нарушение на член 27, алинея 2 от статута, според който служителите се избират независимо от раса, вяра или пол.

7. Ищцата поддържа, освен това, че правото на Общността забранява всякаква дискриминация, основана на религията, доколкото една такава дискриминация противоречи на основните права на човешката личност, чието зачитане Съдът трябва да гарантира.

8. Ищцата се основава също на член 9, параграф 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, според който „свободата да се изповядва религия или убеждения подлежи само на такива ограничения, които са предвидени от закона и са необходими в едно демократично общество в интерес на обществената сигурност, за защитата на обществения ред, здраве и морал или за защита на правата и свободите на другите” и

отбелязва, че щом като Европейската конвенция е била ратифицирана от всички държави-членки, правата, съдържащи се в този текст, могат да бъдат считани за част от основните права, които трябва да бъдат защитавани от правото на Общността.

9. Ищцата изтъква, че член 27 от статута на служителите трябва да се тълкува в смисъл, че ответникът трябва да определи датата на конкурсите за набиране на персонал, които организира, така че всеки кандидат да може да участва в изпитите при условия, които не накърняват неговите религиозни убеждения;

освен това, правото на религиозна свобода, гарантирано от Европейската конвенция, налага, според нея, това разрешение.

10. Ответникът не оспорва, че служителите трябва да бъдат избирани без разграничаване на раса, на вяра или на пол, по смисъла на член 27 от статута, нито се стреми към твърдение, че правото на религиозна свобода, така както е вписано в Европейската конвенция, не спада към основните права, признати от правото на Общността, като твърди обаче, че нито статутът, нито Конвенцията трябва да се разбират в смисъл, че те предоставят на ищцата правата, за които претендира.

11. Ответникът твърди, че задължението, за което става въпрос, го задължава да създаде сложна административна организация, а член 27 не изброява нито една вяра, до която да е ограничено неговото приложно поле и че би било следователно необходимо да се опознаят практиките на всички проповядвани в държавите-членки на Общността религии, ако се иска да не бъде допуснато един конкурс да се състои на дата или в час, които са несъвместими с предписанията на една от тези религии, като по този начин бъдат възпрепятствани кандидатите, които я изповядват да участват в изпитите.

12. Статутът на служителите предвижда, че когато трябва да се заеме вакантно място и е било решено да бъде заето по друг начин, освен чрез повишаване или прехвърляне, изборът на кандидат става, обикновено, чрез конкурс по документи, въз основа на изпити или по документи и въз основа на изпити.

13. Когато конкурсът е въз основа на изпити, принципът на равенство изисква изпитите да се състоят при същите условия за всички кандидати и когато става въпрос за писмени изпити, практическата необходимост да се сравнят работите на кандидатите налага тези изпити да бъдат едни и същи за всички.

14. При това положение е много важно, датата на писмените изпити да бъде една и съща за всички кандидати.

15. Интересът на кандидатите, изпитите да не се състоят на дата, която не им е удобна, трябва да се преценява от гледна точка на тази необходимост.

16. Ако един кандидат информира органа, оправомощен да назначава, че задължения от религиозен характер му пречат да се яви на изпитите на определени дати, той трябва да вземе предвид това и да се стреми да избегне определянето на такива дати за изпитите.

17. Ако, обратно, кандидатът не информира своевременно органа, оправомощен да назначава, за своите затруднения, той може да откаже да

предложи друга дата, по-специално когато други кандидати вече са били поканени за изпитите.

18. Ако е желателно органът, оправомощен да назначава, да се информира, по начало, за датите, които биха могли да не са подходящи по причини от религиозен характер, и да се стреми да избегне да насрочва изпитите на такива дати, не би могло, по причините, посочени по-горе, да се смята, че статутът на служителите или споменатите вече основни права налагат задължение на органа, оправомощен да назначава, да избягва незачитането на религиозно задължение, за съществуването на което той не е бил информиран.

19. Ако ответникът е длъжен да вземе всички разумни мерки, за да избегне организирането на изпитите на дата, на която религиозните убеждения на даден кандидат биха му попречили да се яви, щом като е бил информиран своевременно за тази пречка от религиозен характер, може да се каже, че в случая ответникът не е бил информиран преди да бъде определена датата на изпитите, за това, че ищцата е щяла да бъде възпрепятствана да се яви на някои дати и че тя следователно е имала право да откаже да предложи друга дата, след като другите кандидати вече са били поканени.

20. Въз основа на тези основания, искането на ищцата трябва да бъде отхвърлено.

По съдебните разноски

21. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски.

22. Ищцата е загубила делото.

23. Съгласно член 70 от Процедурния правилник, институциите понасят обаче направените от тях разходи по исковете, посочени в член 95, параграф 2 от правилника.

24. Що се отнася до разходите, направени от встъпилата страна, последната е имала законно право да встъпи в производството, за да защити назначаването си в резултат на спорния конкурс и че не е редно, при това положение, като е спечелила при своето встъпване в производството, да трябва да понесе направените от нея разноски.

25. Следователно, ищцата ще понесе разноските направени от встъпилата страна;

по изложените съображения, Съдът (първи състав) реши:

1) Отхвърля иска;

2) Ищецът и ответникът ще понесат направените от тях разноски;

3) Ищецът ще понесе направени от встъпилата страна разходи.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 27 октомври
1976 година.

Подписи